

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **M. M.**, nar. xxx, státní příslušnost Xxx, t.č. xxx, zast. zmocněnou Mgr. Petrou Votoupalovou se sídlem Fryčajova 168, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, odbor azylové a migrační politiky, pošt. příhr. 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2014 č.j. OAM-26/VL-07-LE05-R2-2004,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29.4.2014 č.j. OAM-26/VL-07-LE05-R2-2004, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci odnímá azyl podle § 17 odst. 1 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.

Žalobce namítal, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1, § 3, § 5 odst. 2, 3 a 4 ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Domnívá se, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a mezinárodními smlouvami. Nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Neopatřil pro vydání rozhodnutí odpovídající dostatečné podklady a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu

veřejného zájmu. Napadené rozhodnutí se nevypořádalo se všemi důvody, které žalobce v průběhu řízení uvedl, a argumentací žalobce. Rozhodnutí je dle názoru žalobce proto nepřezkoumatelné.

Žalobce dále vytkl žalovanému porušení ust. § 17 písm. i) a j), § 14a a § 28 odst. 4 zákona o azylu.

Žalobce uvedl, že se žalovaný dostatečně nezabýval stanoviskem žalobce ze dne 8.4.2014 a neuvedl důvody a úvahy, které jej vedly k závěru o případné věcné nesprávnosti uvedeného stanoviska.

Žalobce dále namítal skutečnost, že není naplněna kautela ust. §14 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb. (dále NTZ), t.j. závazná legální definice pojmu „ zvlášť závažný zločin“, takže v tomto případě není a nemůže být naplněna ani kautela § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu. Žalobce uvedl, že zákon č. 140/1961, na který odkazuje žalovaný, již není součástí platného právního řádu ČR, pokud chtěl správní orgán postavit své závěry na odůvodnění na tomto zrušeném trestním zákoníku, měl tak učinit po dobu jeho platnosti, na což měl od zahájení řízení více než dostatek času.

Žalobce v této souvislosti odkázal na argumentaci uvedenou ve stanovisku v průběhu správního řízení, kdy uvedl, že žalobce byl rozhodnutím Městského soudu v Brně ze dne 25.10.2007 sp. zn. 91 T 197/2007 odsouzen za jednání dle § 234 odst. 1 a § 235 odst. 1, 2 písm. b), c) tehdy platného trestního zákoníku zákona č. 140/1961 Sb., tedy za trestný čin loupeže a trestný čin vydírání v kvalifikované skutkové podstatě (čin spáchal se dvěma osobami a se zbraní). Pro posuzování naplnění hypotézy ust. § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu je správní orgán vázán platnou právní normou, kterou je nový trestní zákon. Ten však ani trestný čin loupeže v základní skutkové podstatě upravený v kautele § 173 odst. 1 NTZ ani trestný čin vydírání v kvalifikované skutkové podstatě normovaný kautele § 175 odst. 1, 2 písm. b), c) (tedy spáchání trestného činu vydírání se dvěma osobami a se zbraní) nenormuje jako zvlášť závažný zločin. Z výše uvedeného je patrné, že hypotéza ust. § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu není naplněna. Při výkladu pojmů „zvlášť závažný zločin“ je správní orgán vázán platným právním řádem, a jelikož závaznou definici pojmu „zvlášť závažný zločin“ stanoví norma trestního práva v ust. § 14 odst. 3 NTZ, je tak i vzhledem k ust. § 2 odst. 1 NTZ, který je opět závazný pro aplikaci norem NTZ, zřejmé, že hypotéza ust. § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu není naplněna. Žalobce uvedl, že správní orgán nemůže při interpretaci pojmu „zvlášť závažný zločin“ obcházet důvody zákonodárce, který tuto definici normoval v ust. § 14 odst. 3 NTZ a která není naplněna.

Žalobce dále namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán dovozuje naplnění kautely § 17 odst. 1 písm. i) zákona o azylu z tvrzeného naplnění § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu. Jakkoli tato interpretace odporuje zásadě racionálního zákonodárce, pokud by měly být obě kautely naplněny automaticky na základě jedné úvahy, jak to činí správní orgán, byla by kautela § 17 odst. 1 písm. i) zákona o azylu v právním řádu nadbytečná, a jakkoli je závěr správního orgánu o naplnění hypotézy § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu chybný, je žalobcova delikttní činnost skutkově nepochybná. Při úvaze, zda tato činnost žalobce zakládá naplnění hypotézy § 17 odst. 1 písm. i) zákona o azylu i při skutečnosti, že není naplněna hypotéza § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu, tuto úvahu však správní orgán vůbec neprovádí a nikterak se s ní nevypořádává, naplnění hypotézy § 17 odst. 1 písm. i) zákona o azylu dovozuje toliko z tvrzeného naplnění § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu, je však nezbytné se vypořádat s aktuálností a intenzitou „nebezpečí pro bezpečnost

státu“. V této souvislosti žalobce uvedl, že k předmětné deliktní činnosti došlo před více než sedmi lety a že správní orgán nikterak v řízení nezkoumal žalobcovo jednání a chování od doby spáchání deliktní činnosti do doby vydání napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalobce se žalovaný s žalobcovou argumentací nevypořádal a zakládá to tak vadu nepřezkoumatelnosti. Naopak správním orgánem opakovaně zmiňovaný judikát Nejvyššího správního soudu (dále NSS) sp. zn. 4Azs 60/2007ze dne 7.9.2010, který toliko konstatuje, že existence negativní podmínky pro udělení mezinárodní ochrany zbavuje správní orgán povinnosti zkoumat existenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a § 14a zákona o azylu. Dle názoru žalobce úvaha správního orgánu uvedená na straně 5 napadeného rozhodnutí, dle které se celý princip legality řízení o odnětí azylu má zredukovat toliko na posouzení naplnění kautely § 12 zákona o azylu, nelze označit jinak, než jako absurdní. Žalobce uvedl, že správní orgán byl v řízení vázán celým právním řádem ČR včetně platných mezinárodních smluv, na což dle žalobce vědomě rezignoval.

Žalobce uvedl, že zmíněný judikát NSS sp. zn. 4 Azs 60/2010 ze dne 7.9.2010 naopak má právní relevanci při aplikaci ust. § 28 odst. 4 zákona o azylu, kdy skutečně by existence negativní podmínky opravňovala správní orgán nezkoumat důvody pro udělení doplňkové ochrany. Vzhledem k tomu, že není naplněna kautela § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu, není tak dána ani negativní podmínka stanovená § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a popřel oprávněnost námitek v žalobě uvedených. Uvedl, že neprokazují, že by porušil ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí. Uvedl, že z obsahu shromážděných materiálů vyplývá, že dne 21.4.2006 byl žalobci dle § 12 písm. b) zákona o azylu udělen azyl na území ČR. Žalobce byl dne 25.10.2007 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání devíti let mimo jiné pro spáchání trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona jako zvlášť nebezpečný recidivista ve smyslu § 41 odst. 1 trestního zákona. Pro trestný čin loupeže byl žalobce odsouzen již v roce 2004. Podle § 17 písm. j) zákona o azylu se azyl odejme, pokud byl azylant odsouzen za zvlášť závažný zločin a představuje tak nebezpečí pro bezpečnost státu. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem je žalovaný přesvědčen o tom, že rozhodnutí správního orgánu není v rozporu s § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za zvlášť závažný zločin (trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona) a představuje tak nebezpečí pro bezpečnost státu. Toto je také odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Spáchaná trestná činnost naplňuje termín „zvlášť závažného zločinu“ jak podle staré právní úpravy, tak rovněž podle nového trestního zákona. Jak vyplývá z uvedeného ustanovení zákona o azylu, nebezpečnost žalobce pro bezpečnost státu je dána tím, že žalobce byl pravomocně odsouzen za zvlášť závažný zločin. Skutečnost, že žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost státu, dokládá také fakt, že po jeho podmíněném propuštění z vězení na svobodu v roce 2005 se žalobce ve zkušební době opět dopustil trestného činu loupeže. Dle názoru žalovaného žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce podal repliku k vyjádření žalovaného. Odkázal znovu na stanovisko, které bylo žalobcem zaujato v průběhu řízení před správním orgánem. Dále odkázal na stanovisko uplatněné ve správním řízení stran souladu postupu správního orgánu s mezinárodními

závazky ČR. Žalobce odkázal na komentář UNHCR, v němž byl dovozen rozpor ust. článku 14 odst. 4 Směrnice 2011/95/EU (Kvalifikační směrnice) s Úmluvou o právním postavení uprchlíků. Článek 14 odst. 4 Kvalifikační směrnice stanoví, že členské státy mohou odejmout, ukončit nebo zamítnout prodloužení platnosti postavení přiznaného uprchlíkovi vládním, správním, soudním nebo kvazisoudním orgánem, jestliže:

- a) existují dostatečné důvody k tomu, aby byl považován za nebezpečí pro bezpečnost členského státu, v němž se nachází;
- b) jako osoba odsouzená pravomocným rozsudkem za zvlášť závažný trestný čin představuje nebezpečí pro společnost dotyčného členského státu.

To odpovídá kautelám § 17 odst. 1 písm. i) a j) zákona o azylu, přičemž tuto normaci UNHCR vyhodnotil jako extenzivní a nesouladnou s článkem 1 písm. f) Úmluvy. Žalobce z tohoto komentáře citoval a uvedl jeho překlad. Podle tohoto stanoviska článek 14 odst. 4 Kvalifikační směrnice rozšiřuje důvody pro odejmutí mezinárodní ochrany mimo hypotézy stanovené článkem 1 písm. f) Úmluvy a článkem 12 odst. 2 Kvalifikační směrnice. Článek 14 odst. 4 Kvalifikační směrnice zbavuje dotyčného cizince přiznaného statutu uprchlíka (udělení mezinárodní ochrany členskými státy je toliko deklaratorním, nikoli konstitutivním aktem) na základě skutečnosti, že cizinec představuje nebezpečí pro bezpečnost státu či pro společnost dotyčného státu. Tyto pojmy nejsou přesně definovány a mohou se snadno stát předmětem nepřesné či rozšiřující interpretace či rozlišujícího výkladu mezi jednotlivými členskými státy. Existuje riziko, že rozhodnutí o tom, zda cizinec představuje nebezpečí pro bezpečnost státu či společnosti bude vydáno v řízení, ve kterém dotyčný cizinec nemá možnost přístupu ke všem důkazům využitým k řízení proti němu a možnost efektivně reagovat, což zvyšuje možnost nepřesné aplikace těchto ustanovení.

Žalobce má z těchto důvodů za to, že napadená ustanovení zákona o azylu jsou v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Žalobce ještě odkázal na stanovisko veřejné ochránkyně práv ze dne 21.4.2015 adresované zmocněnkyni žalobce, které se týká rovněž této věci. V uvedeném stanovisku se vyjadřuje veřejná ochránkyně práv k české vnitrostátní úpravě a Kvalifikační směrnici a odkazuje přitom na výklad článku 14 odst. 4 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci.

Soud po posouzení obsahu správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobci byl odňat azyl podle ust. § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělený z důvodů podle § 12 odejme, jestliže azylant byl pravomocně odsouzen za zvlášť závažný zločin a představuje tak nebezpečí pro bezpečnost státu.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Brně sp. zn. 91 T 189/2007 odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 9 let pro spáchání trestného činu podle § 234 odst. 1 a § 135 odst. 1, 2 písm. b) a c) ve spojení s § 41 odst. 1

trestního zákona. Jednalo se o spáchání trestného činu loupeže a trestného činu vydírání, kdy byl žalobce posuzován jako nebezpečný recidivista. Rozsudek nabyl právní moci dne 22.1.2008. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že žalobce byl v minulosti pro spáchání trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona odsouzen již rozsudkem Městského soudu Brno sp. zn. 5 T 150/2004 ze dne 29.9.2004 ve spojení s usnesením Krajského soudu Brno sp.zn. 3 To 486/2004 k trestu odnětí svobody v trvání tří let. Z výkonu tohoto trestu byl žalobce podmíněně propuštěn dne 10.11.2005 se stanovenou zkušební dobou v trvání tří let. Městský soud Brno konstatoval, že byla splněna materiální podmínka zvláště nebezpečné recidivy, když opětovně spáchání zvláště závažného úmyslného trestného činu mimo jiné s ohledem na krátký časový odstup po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody po uplynutí přibližně poloviny zkušební doby a s ohledem na násilnost a velmi surový způsob provedení ve snaze získat majetkový prospěch se zvyšuje stupeň nebezpečnosti žalobce pro společnost.

V zahájeném řízení o odnětí azylu se žalobce vyjadřoval k důvodům, proč se dopustil trestného činu, omlouval své jednání a poukázal také na to, že mu v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí.

Ve stanovisku podaném žalobcovou zmocněnkyní dne 8.4.2014 žalovanému bylo shodně jako v žalobě namítáno jak nesprávné použití výkladu pojmu „zvláště závažný zločin“ tak vázanost správního orgánu platným právním řádem. Další námitka se týkala cesační klauzule opravňující stát k odnětí již uděleného azylu. Bylo odkázáno na článek 42 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, který zapovídá signatářským státům vytvářet si vlastní cesační klauzule.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že se žalovaný touto námitkou zabýval. Nelze proto přisvědčit žalobci v tom, že nebylo k jeho námitkám dostatečně přihlédnuto.

Městský soud v Praze věc sám pak posoudil takto:

Soud dospěl k závěru, že není pochybením, pokud správní orgán při posouzení otázky, zda žalobce byl odsouzen za zvláště závažný zločin, hodnotil podle trestního zákona platného do 31.12.2009. Podle tohoto zákona byl žalobce odsouzen. Podle ust. § 41 odst. 2 trestního zákona jsou zvláště závažnými trestními činy trestné činy uvedené v § 62 a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 8 let. Podobně je to upraveno i v trestním zákoníku č. 40/2009 Sb. v § 14 odst. 3, kde jsou označeny za zvláště závažné zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let. V případě žalobce se jednalo o odsouzení za zvláště závažný trestný čin ve smyslu § 41 ve spojení s ust. § 62 trestního zákona. Žalovaný se nedopustil pochybení, pokud hodnotil, že se v případě žalobcova odsouzení jednalo o zvláště závažný zločin, neboť výměra trestu 10 let je dána za tento trestný čin i trestním zákoníkem podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku. Jedná se tedy i podle nové právní úpravy o zvláště závažný zločin. Soud považuje toto posouzení, k němuž žalovaný po vyhodnocení zjištěných skutečností dospěl, za posouzení vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu věci a v souladu se zákonem. Soud proto považuje tuto námitku za nedůvodnou.

Další námitka se týkala posouzení věci žalovaným podle ust. § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení byl žalobci azyl odňat. Soud má za to, že bylo nesporně prokázáno, že žalobce byl odsouzen za zvlášť závažný zločin. K této skutečnosti se soud vyjádřil v předchozím odstavci. Pokud jde o posouzení nebezpečí pro bezpečnost státu, vycházel žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí právě ze zjištěné skutečnosti, že žalobce byl odsouzen pro zvlášť závažný trestný čin (zvlášť závažný zločin), neboť v době podmíněného propuštění z trestu, který si odpykával za loupež, se opakovaně loupeže dopustil. Správní orgán při posouzení nebezpečí pro bezpečnost státu vycházel z odůvodnění rozsudku, jímž byl žalobce pro tento trestný čin odsouzen. Nemohl v rámci posouzení věci vycházet z žalobcova tvrzení učiněného až při zahájeném řízení o odnětí azylu. Žalobce své jednání omlouval svou osobní a rodinnou situací, avšak tato skutečnost nesnižuje nebezpečnost jeho jednání. Jak je zřejmé z odůvodnění rozsudku, jímž byl žalobce odsouzen za trestný čin loupeže, jednalo se o spáchání tohoto trestného činu velmi surovým způsobem. Soud zcela sdílí názor žalovaného o tom, že nelze přitom přihlídnout k tomu, že ve výkonu trestu je žalobce bezproblémový. Stejně bezproblémové chování žalobci umožnilo původně propuštění při vykonání prvního trestu za provedenou loupež a ani tato skutečnost nezabránila tomu, aby se žalobce opakovaně závažného trestného činu dopustil. Soud se domnívá, že se žalovaný dostatečně zabýval posouzením nebezpečí pro bezpečnost státu v případě žalobce. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

V replice k podanému vyjádření žalovaného k žalobě se žalobce znovu zmínil o konfliktu zákona o azylu ust. § 17 odst. 1 písm. j) s článkem 42 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, kde je zapovězeno signatářským státům vytvářet si vlastní cesační klauzule.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval i touto námitkou, která byla žalobcem vznesena dne 8.4.2014. Žalovaný poukázal na to, že ust. § 17 zákona o azylu je implementací článku 14 Směrnice Rady (ES) č. 2004/83/ES ze dne 29.4.2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen Kvalifikační směrnice). Takové ustanovení v článku 14 pak obsahuje také Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13.12.2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, která Kvalifikační směrnici nahradila.

Soud nepovažuje námitku, kterou žalobce vznesl, proti aplikaci uvedeného ustanovení § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu, za důvodnou. Uvedené ustanovení bylo implementováno do zákona o azylu na základě článku 14 odst. 4 Směrnice 2011/95/EU, podle které členské státy mohou odejmout, ukončit nebo zamítnout prodloužení platnosti postavení přiznaného uprchlíkovi vládním, správním, soudním nebo kvazisoudním orgánem, jestliže:

- a) existují dostatečné důvody k tomu, aby byl považován za nebezpečí pro bezpečnost členského státu, v němž se nachází, anebo
- b) jako osoba odsouzená pravomocným rozsudkem za zvlášť závažný trestný čin představuje nebezpečí pro společnost dotyčného členského státu.

Soud, pokud jde o posouzení žalobcovy situace, dospěl k závěru, že v jeho případě bylo dostatečně prokázáno, že jeho dosavadní jednání je nebezpečím pro bezpečnost státu a společnost. Nelze se domnívat, že by v jeho případě došlo k nepřesné nebo rozšiřující

interpretaci nebo výkladu Kvalifikační směrnice v uvedeném ustanovení zákona o azylu. Nelze rovněž přisvědčit tomu, že by snad žalobce neměl přístup ke všem důkazům využitým v řízení o odejmutí azylu. Tyto obavy byly, jak uvedl žalobce v replice k vyjádření žalovaného, uvedeny ve stanovisku UNHCR. Soud se domnívá, že toto stanovisko UNHCR se nedá vztáhnout na žalobcův případ a nelze hovořit o tom, že v jeho případě použití zákona o azylu v ust. § 17 odst. 1 písm. j) je použito v rozporu s Úmluvou o právním postavení uprchlíků. Pokud bylo v žalobě ještě poukazováno na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán dovozoval naplnění kautely § 17 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, soud této námitce nepřisvědčil. V případě žalobce byla věc posuzována v souladu s ust. § 17 odst. 1 písm. j), podle kterého bylo ve věci rozhodováno. Nebezpečí pro bezpečnost státu bylo odvozováno z žalobcova jednání, kdy se opakovaně dopustil závažného trestného činu.

K námitce týkající se nenaplnění podmínek ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, t.j. nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, soud rovněž neshledal důvodnou. Tato námitka byla vznesena s tím, že není dána negativní podmínka uvedeného ustanovení zákona o azylu, neboť není splněna kautela § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu. Soud v této věci proto odkazuje na stanovisko, které shora zaujal k posouzení věci podle § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu. Z uvedených důvodů neshledal soud proto ani tuto námitku důvodnou.

Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 30. června 2015

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová